

# **DE DOOD VAN EUROPA**

Rolf Österberg



# Hoofdstuk 1

## Berlijn

‘Miriam, kom van het raam vandaan!’

Miriam hoort de waarschuwing van haar moeder en gaat iets terug, maar houdt zicht op de straat waar de eerste demonstranten om de bocht komen. Politie te paard en enkele agenten op fietsen gaan hen vooruit. De aangekondigde demonstratie is georganiseerd door een handjevol NGO’s, goededoelenorganisaties die zich voor al dan niet afgewezen asielzoekers en economische migranten inspinnen.

‘Waar demonstreren ze voor?’ vraagt haar moeder.

‘Betere leefomstandigheden, hogere uitkeringen, snellere afhandeling van procedures. En dat terwijl tachtig procent of meer van wat daar loopt, illegaal naar ons land is gekomen is en de anderen afgewezen asielzoekers zijn’, moppert haar vader.

Miriam knikt. Er zijn de laatste drie maanden verschillende demonstraties geweest, waarbij die in Frankfurt en Berlijn uit de hand zijn gelopen. Etalages moesten het ontgelden en auto’s werden in de brand gestoken. Dat heeft haar niet eens het meeste gestoord. De ongeregelde heden begonnen omdat de politie spandoeken en vlaggen met antisemitische leuzen in beslag nam. Een aantal demonstranten en politieagenten raakten gewond.

Het antisemitisme steekt in Duitsland de kop weer op. In de buurlanden, met name Frankrijk en België, is het geen nieuws meer en wordt het door de autoriteiten min of meer gedoogd. Ook in Nederland laten de antisemieten zich niet onbetuigd. Miriam twijfelt eraan of haar ouders en zij in Duitsland nog langer veilig zijn en heeft hen voorzichtig proberen te overtuigen om hun heil in Israël te zoeken, waar haar grootouders wonen. Haar vader, een van de grondleggers van de grootste partij, die het stempel van “populistisch rechts” van andere partijen heeft gekregen, heeft haar voorstel direct van de hand gewezen. ‘Het is onze taak als Joden om ons niet nog eens te laten verjagen. Die tijd ligt achter ons’, heeft hij haar en haar moeder gedecideerd gezegd. Daarmee was dat idee van de baan.

De demonstranten komen dichterbij en gebruiken luidsprekers om hun boodschap duidelijk te maken. Voorop lopen jonge mannen, die een groot

spandoek voor zich uit houden. Daar achter begint het lawaai. Veel demonstranten zijn in het zwart en voeren vlaggen mee. Miriam ziet de Palestijnse vlag en ook die van Israël, waar met rode verf een paar diagonale strepen over is getrokken. Wat heeft dit met het doel van de demonstratie te maken? Het antisemitisme druipt van de betogers af. Ze huivert en neemt zich voor om nog eens te proberen haar ouders te overtuigen om niet langer in Duitsland te blijven.

Dan gaat het mis. Een groepje demonstranten maakt zich los uit de stoet en rent naar de benedenwoning, waar een juwelier is gevestigd, die ook van Joodse afkomst is. Ze beginnen met staven en knuppels op de etalage te slaan, maar het ijzeren hek ervoor voorkomt dat deze wordt leeggeroofd. Agenten proberen de demonstranten te verjagen, maar die gooien in een reactie daarop met vuurwerk. Er ontstaat paniek in de straat. Miriam ziet ontzet hoe de demonstranten de politieagenten aanvallen, tot een van hen in het nauw gedreven zijn wapen trekt en vuurt. Een demonstrant zakt in elkaar, maar de anderen komen nog verder naar voren. Er worden flessen met brandende lonten tegen geparkeerde auto's gegooid en één tegen de deur van hun portaal. De politie probeert de vlammen te doven, maar wordt hier bij gehinderd. Een demonstrant zwaait met een Antifavlag en iemand schreeuwt: 'Dood aan de kapitalisten, dood aan de nazi's!'

'Brand', zegt Miriam ongerust. Ze trekt de deur open die naar de trap en de lift voor haar moeder, die slecht ter been is, leidt, maar doet die gelijk weer dicht. Een dikke wolk rook slaat haar tegemoet.

'Brand, we moeten hier weg!' In paniek snelt ze naar het raam en gooit het open. 'Brand, brand!' schreeuwt ze. Daarna loopt ze naar de tafel waar haar mobiele telefoon ligt. Haastig tikt ze 112 in. Het duurt een paar seconden voor ze contact heeft. 'Brand, Max-Beer straat 58', zegt ze zo rustig mogelijk.

'De brandweer is al gewaarschuwd en kan elk moment aankomen. Blijft u...'

Miriam verbreekt het contact en kijkt bezorgd naar haar ouders. Ze loopt naar het raam. Haar moeder zit in haar stoel aan tafel.

Beneden heerst wanorde. De politie is in een verbitterd gevecht met de demonstranten gewikkeld. Twee liggen er roerloos op straat. De demonstranten gooien met stenen, vuurwerk en brandbommen. In de verte loeit een sirene. De brandweer, gaat het opgelucht door haar heen. Hulp is onderweg!

Ze draait zich om en kijkt naar haar vader die bij de deur staat waar de rook nu langs de kieren de kamer binnenkomt. Ze beseft dat een ladder van de brandweer de enige uitweg is. Haar vader en zeker haar moeder zijn niet in

staat om zonder hulp de ongeveer acht meter die het raam boven de straat ligt, veilig te overbruggen.

‘Zie je de brandweer?’ vraagt haar vader ongerust. Hij helpt haar moeder uit haar stoel en ze loopt met de rollator met hem naar het raam.

‘Nee, maar ze moeten ieder moment hier zijn’, zegt ze met kloppend hart. Ze kijkt naar haar ouders, die ze innig liefheeft. Als enig kind heeft het haar nooit aan iets ontbroken. *Hun mag niets gebeuren. Waar blijft die brandweer?*

Onder haar heeft de politie de strijd met het vuur opgegeven. Een paar agenten wijzen naar haar en schreeuwen haar toe om te springen. Een van de demonstranten gooit de Israëliische vlag naar het vuur, die onmiddellijk vlamvat. De sirene klinkt nu dichterbij.

‘Komen ze?’

Haar vader klinkt kalm, maar hij kan zijn onrust niet voor haar verbergen. Haar moeder hoest; de rook begint de kamer te vullen. Miriam kijkt weer uit het raam en ziet het zwaailicht van de brandweerauto, maar die weet zich geen weg door de demonstranten te banen. Relschoppers slaan met vlaggenstokken naar het voertuig, dat tot stilstand komt.

‘Spring!’ schreeuwt een agent terwijl hij met zijn knuppel op een demonstrant inslaat.

De politie probeert de weg voor de brandweer vrij te maken, die met stenen en vuurwerk wordt bekogeld.

Miriam's vader staat naast haar. Opeens klinkt er een luid gekraak. De deur die toegang tot het appartement geeft, barst open en de vlammen grijpen gretig om zich heen. Binnen de kortste keren vreet het vuur aan de wanden en aan de kast die naast de deur staat.

‘Miriam, spring! Blijf niet hier. Ik wil niet dat jou iets overkomt’, zegt haar vader hoestend.

‘Pappa, mamma, nee!’ Ze maakt een paar passen terug en slaat haar armen om haar moeder heen. Die zakt hoestend in elkaar. De hitte begint ondraaglijk te worden.

‘Ga, spring’, zegt haar vader opnieuw.

Volledig in paniek schreeuwt ze: ‘Nee, nee!’ Prompt krijgt ze een hoestaanval. Ze laat haar moeder los, die haar ogen gesloten heeft en opzij zakt.

Haar vader duwt haar naar het raam. Ze probeert zich te verzetten, maar hij is onverbiddelijk en zegt: ‘Nu!’

Miriam klimt op het kozijn en kijkt een laatste keer achterom. Haar moeder kan ze door de rook niet meer zien.

'Nee', huilt ze en ze wil terug de kamer ingaan. Op dat moment krijgt ze een duw en tuimelt naar beneden.

Langzaam komt ze bij kennis en kijkt in het vriendelijke gezicht van een vrouw. Het gezicht verdwijnt en ze sluit haar ogen weer. Haar hoofd bonst en haar rechterbeen kan ze bijna niet bewegen. Ze voelt een hand tegen haar schouder en doet haar ogen weer open. Het bed komt wat omhoog en ze zit nu half rechtop.

'Ik ben dokter Seidel', zegt de vrouw. 'Hoe voel je je?'

'Hoofdpijn. Wat is er met mijn been?' Opeens weet ze waarom ze hier ligt. Er schieten tranen in haar ogen. 'Mijn ouders?'

'Wacht even', zegt de arts en zegt iets tegen de vrouw naast haar, die kennelijk de zuster is. 'Je hebt een zware hersenschudding en je rechterbeen is op twee plaatsen gebroken. Het zal even duren, maar je zult volledig genezen. Ik stel voor dat je in ieder geval nog een dag hier blijft. Dit is meneer Aschwegen. Hij kan je vraag over je ouders beter beantwoorden.' Met die laatste woorden maakt ze plaats voor een forse, casual geklede man.

'Mag ik?' Zonder een antwoord af te wachten, pakt hij de enige stoel in de kamer en gaat naast haar bed zitten. 'Stefan Aschwegen, lid van de Bundesverfassungsschutz, kortweg BfV, genoemd. Ik liep met de demonstratie mee, zij het niet als demonstrant.' Hij stopt even en vraagt: 'Hoe voel je je?'

'Hoe is het met mijn ouders?' Misschien zijn ze toch nog gered en is de brandweer op tijd gekomen. Haar hart gaat als een bezetene te keer.

De man voor haar kijkt haar ernstig aan. 'Het spijt me, maar zij hebben het niet overleefd. De brandweer...'

Meer hoort ze niet. Ze slaat haar handen voor haar gezicht en begint onbearlijk te huilen. De tranen maken haar handen nat.

Als ze eindelijk wat gekalmeerd is, staat de arts die ze als eerste heeft gezien, weer naast haar en geeft haar een paar tissues.

'Mevrouw Adler, zal ik later terugkomen?' vraagt de man.

Miriam schudt haar hoofd. 'Nee, ik wil weten hoe het zover heeft kunnen komen.'

Terwijl ze luistert, vermengt haar verdriet zich met woede. De politie heeft hopeloos gefaald. De man is geen politieman, maar heeft daar vast wel mee te maken. De begrafenis van haar ouders zal in Israël plaatsvinden, beslist ze. Dat zal ze later regelen. De Duitse regering is nog niet van haar af, gaat het bitter door haar heen.

Een maand later is alles geregeld. Aschwegen heeft haar geholpen waar dat maar mogelijk is. De Duitse autoriteiten moeten met het schaamrood op de kaken bekennen dat haar ouders slachtoffer van het groeiende antisemitisme in Duitsland zijn geworden. Ze gaan op al haar wensen in. De stoffelijke overschotten worden naar Israël gebracht. De verzekering maakt haast met het afwikkelen van de schade.

Na haar ontslag uit het ziekenhuis neemt Miriam haar intrek in een hotel. Als ze een probleem ziet, belt ze met Stefan, die er onmiddellijk achteraan gaat. Ze is zielsblij wanneer ze in Tel Aviv op krukken uit het vliegtuig stapt. Niet veel later valt ze huilend in de armen van haar grootouders. De oudjes, die beiden in de tachtig zijn, nemen haar liefdevol op.

### **Tel Aviv**

Drie maanden lang brengt ze haar dagen door met voor zich uit staren en, nadat haar botbreuk is genezen, lange wandelingen. Hoe hard ze het ook probeert, ze kan de verschrikkelijke dood van haar zo innig geliefde ouders maar niet van zich afzetten. Dat lukt niet, maar toch moet ze leren ermee om te gaan. Miriam neemt zich voor dat degenen die voor de wrede dood van haar ouders verantwoordelijk zijn, daarvoor rekenschap af zullen leggen. Dat zijn de demonstranten, de antisemieten, maar ook de leden van Antifa en Black Lives Matter, de uit de Verenigde Staten overgewaaide terreurorganisatie waarvan de leden om welke reden dan ook, meeliepen. De Molotovcocktail die tegen de buitendeur van hun woning terechtkwam, is door een lid van Antifa gegooid. Maar het zijn niet alleen de walgelijke demonstranten die voor de misdaad verantwoordelijk zijn. De politici hebben net zoveel boter op hun hoofd. Zij hebben de demonstratie door een wijk toegestaan waar Joden winkels hebben. De autoriteiten waren ervan op de hoogte dat zij bij eerdere demonstraties het mikpunt van het antisemitisch optreden zijn geworden. De politie was niet bij machte om de demonstratie in goede banen te leiden. Daarnaast had de socialistische burgemeester de politie opgeroepen om toch vooral terughoudend op te treden.

Dat is niet het enige dat haar ergert. Het onderzoek naar de dood van haar ouders verzandt al snel. Ze heeft Aschwegen een paar keer gevraagd hoe dat mogelijk is en waarom demonstranten na aanhouding binnen de kortste keren weer op straat staan.

‘Een leger van advocaten en de onwil om de moord op de grondlegger van een politieke partij, die door links als populistisch is gebrandmerkt, op te lossen. Vraag me niet om mijn mening, Miriam. Die kan ik niet geven’, heeft hij haar geantwoord.

Langzaam maar zeker groeit er een plan in haar hoofd. In dat plan past het afmaken van de studie die ze in Berlijn bij de CODE universiteit was begonnen. Ze schrijft zich in bij het Weizmann Institute of Science in Tel Aviv. Het is de eerste stap op een lange weg.

### **Tel Aviv, vier jaar later**

Miriam is vierentwintig als ze cum laude met een Masters afstudeert. Ze solliciteert bij de digitale virusbestrijder AVG, waar ze met open armen verwelkomd wordt. Daar leert ze zoveel mogelijk over de bestrijding van computervirussen, malware, trojan horses, ransomware, en noem maar op. Om het plan dat al jaren in haar hoofd speelt, handen en voeten te geven, heeft ze hackers nodig. Er zijn er tienduizenden die er een sport van maken om digitaal personen en bedrijven dwars te zitten. Veel hackers komen uit Oost-Europa, zo ontdekt ze, of ze maken in elk geval gebruik van servers in die landen. Het traceren van hackers op het deep web, waar zij “hun kwaliteiten” adverteren, kost veel tijd, maar met wat geluk stuit ze op een van hen die beweert dat hij of zij intelligente virussen ontwikkelt die zichzelf van computers verwijderen als zij niet in staat zijn door beschermende maatregelen heen te dringen. Een dergelijk virus is ze nog niet eerder tegengekomen. Ze doet er alles aan te achterhalen wie er achter het adres in Italië zit dat de hacker gebruikt. Het kost haar drie maanden om contact met die hacker te maken. De hacker, die zich achter een VPN verschuilt, is niet alleen nieuwsgierig, maar ook hebzuchtig. Tot haar verbazing nodigt hij haar uit om elkaar in Rome te ontmoeten, een ontmoeting waar hij vijfduizend euro voor wil hebben. Ze vraagt niet door, maar stemt onvoorwaardelijk toe. De vijfduizend euro ziet ze als een investering op haar weg naar haar uiteindelijke doel.

Miriam gaat ruim op tijd op een opklapstoeltje zitten op het terras van een koffietentje in hartje Rome. Ze legt een rode tas voor zich op tafel, zodat degenen met wie ze de afspraak heeft haar kan herkennen. Bij de ober bestelt ze een cappuccino en wacht af.

Na een uur en een tweede cappuccino, wil ze bijna weer weggaan, als er drie Somalische mannen naar haar toe komen. Hun gelaatstrekken verraden



hun afkomst. Zonder iets te zeggen schuiven de jonge mannen bij haar aan. Ook zij steken hun verbazing niet onder stoelen of banken over het feit dat zij de afspraak is nagekomen. Ze reikt in haar tas en legt de enveloppe met de gevraagde som geld op tafel. Een van de mannen pakt deze en steekt hem in de binnenzak van zijn jasje.

De ober komt naar hen toe en ze bestellen een espresso.

‘We hebben de tijd genomen om te zien of je werd gevolgd’, begint zo te zien de oudste.

‘Geen probleem. Hoe komen jullie in Italië?’ vraagt ze om het ijs te breken.

‘Ben je van de politie?’ Dezelfde man doet zijn jack iets open en Miriam ziet de kolf van een pistool. ‘Je was wel erg snel bereid om vijfduizend euro voor deze ontmoeting te betalen. Ik stel daarom voor dat je ons volgt. Mocht je daar niet op ingaan, ben je vijfduizend euro armer.’

Miriam schrikt, maar kan zich zijn wantrouwen wel voorstellen. Ze knikt en zegt: ‘Goed.’

De drie mannen staan op. Miriam legt een vijf eurobiljet onder het schotel-tje en staat op. Twee Somali's lopen links en rechts van haar. Ze komen na vijf minuten bij een auto in een steeg. De oudste gaat achter het stuur van de Honda zitten waarvan de beide achterportieren donker getinte glazen hebben. Miriam moet achter in de auto plaatsnemen. Links en rechts van haar zitten de twee andere Somaliërs.

‘Doe de blinddoek voor.’ De oudste draait zich half om en geeft haar een witte doek.

Miriam aarzelt een moment, maar beseft dat ze geen stap verder komt als ze niet meewerkt. Terwijl haar hart tekeer gaat en het zweet op haar voorhoofd staat, bindt ze de doek voor haar ogen. De chauffeur zegt iets tegen de mannen naast haar. Een van hen trekt de doek strakker. Dat was niet nodig, gaat het door haar heen. Ze zwijgt.

Voor haar gevoel rijden ze kriskras door Rome tot de auto tot stilstand komt. Ze wordt uit de auto geholpen en niet veel later zit ze op een stoel. Iemand doet haar blinddoek af.

Miriam kijkt om zich heen. De kamer is niet groot. Er staat een tafel met vier stoelen, een kast en een rode sofa, die betere tijden heeft gekend. De gordijnen van de twee ramen zijn gesloten.

‘Nu kunnen we in alle rust onze zaken bespreken’, zegt de oudste Somaliër in goed Engels. ‘Je vroeg hoe wij in Italië zijn gekomen. Zes jaar geleden als asielzoekers. Een half jaar later werden we afgewezen en moesten naar ons

land terug, maar dat doet niemand hier. We doken bij vrienden onder. Dat is in Rome niet zo moeilijk.'

'Hoe zijn jullie hackers geworden?'

'Dat waren we in Somalië al, zij het met weinig succes', zegt een ander. 'Er zijn veel hackers in Somalië. We zijn intelligent en hebben niet veel anders te doen.'

'En hoe lang zijn jullie vanuit Italië actief? Van wie krijgen jullie hier de opdrachten?'

'Drie jaar?' De oudste Somaliër kijkt naar de anderen, die instemmend knikken. 'We hebben twee computers gestolen en wisten de codewoorden te breken. Nu doen we dat tegen vergoeding ook voor anderen, die computers naar ons brengen. Het lukt niet altijd, maar meestal wel.'

'Mooi. Jullie ontwikkelen virussen die zich van computers verwijderen als zij niet door de bescherming kunnen dringen. Hebben jullie daar een programma voor geschreven?'

De drie wisselen blikken met elkaar.

'Wil je dat van ons kopen?' vraagt de leider.

Miriam glimlacht en antwoordt: 'Nee, het was slechts een vraag. Ik ben een dergelijk virus nog nooit tegengekomen.'

'Wij, Somaliërs, zijn uniek', grinnikt een van hen. 'Maar we dringen bijna nooit door het antivirus heen.'

'Infecteren jullie computers ook met ransomware?'

De oudste Somaliër schudt langzaam zijn hoofd. 'Wel geprobeerd, maar daar hebben we betere computers voor nodig.'

'Zoveel verdienen we ook weer niet', vult een van de andere twee spijtig aan. Ze kijkt de mannen nog eens onderzoekend aan. Ze is naar hier gekomen om een belangrijke stap te zetten en zegt: 'Stel dat ik daarvoor kan zorgen?'

Met een glimlach kijkt ze na een jaar naar het saldo dat ze op haar drie rekeningen heeft staan, die zich in het Verre Oosten bevinden. Er staat voor meer dan zes miljoen aan digitale valuta op. De Somaliërs zijn hun gewicht meer dan in goud waard gebleken. Onder haar leiding hebben ze ransomwareprogramma's geschreven en daarmee hebben ze computers van zakenlui en anderen, van wie zij vermoedden dat zij over het nodige geld beschikken, geïnfecteerd. De betaling van de gefrustreerde computerbezitters, die hun gegijzelde computers weer aan de praat willen krijgen of die niet willen dat hun bazen of autoriteiten de porno zien die erop is gedownload, geschiedt in virtuele valuta,

waarvan er tientallen soorten zijn. Zij zet deze op de financiële markt om in Chinese yuan, Japanse yen en Indonesische rupiah en zorgt er tevens voor dat de Somaliërs genoeg euro's krijgen. Die geeft zij hun maandelijks in cash, om een goed leven te kunnen leiden. Na een jaar zegt ze de hackers vaarwel en neemt zelf ontslag bij AVG.

De eerste fase van haar plan, het vergaren van kapitaal, heeft ze bereikt. Maar ze dient nog veel meer stappen te zetten voordat de verantwoordelijken voor de dood van haar ouders hun meer dan verdiende straf ondergaan. Miriam heeft jarenlang zoveel mogelijk informatie over de "terroristische actie" van de Israëliische piloot Tischler verzameld en bestudeerd, die zich met zijn straaljager in de Kaaba geboord had. De ontwikkeling van hersenmanipulatie en Artificial Intelligence heeft niet stilgestaan. Beide wetenschappen zijn voor een deel met elkaar verbonden.

Stap twee. Finkenstein.

Deze geleerde geeft in Haifa een lezing en ze zorgt dat ze een uitnodiging krijgt, iets wat gezien haar studie niet zo moeilijk is. Finkenstein is wereldwijd een leidende wetenschapper op het gebied van neuromorphic computing, oftewel het programmeren van menselijke hersenen. Ze zorgt ervoor dat ze de professor na afloop van zijn lezing in de grote zaal van de universiteit van Haifa onder vier ogen te spreken krijgt. Veel moeite hoeft ze daar niet voor te doen. Na een half uur staat hij in de kantine voor haar tafeltje.

'Wil je iets drinken? Koffie? Iets erbij?'

Miriam kijkt om zich heen. De kantine is voor de helft gevuld en veel studenten kijken in hun richting. Ze had hem beter buiten het gebouw uitgenodigd, maar dan was hij daar misschien niet op ingegaan.

'Doe maar een glas cola', zegt ze vriendelijk.

De professor komt na een minuutje met een cola voor haar en water voor hem terug en gaat zitten.

'Miriam, heb ik dat goed onthouden?'

'Ja.' Ze knikt hem vriendelijk toe. 'Om met de deur in huis te vallen: begrijp ik nu goed dat het mogelijk is om een aap ergens heen te laten gaan door zijn hersenen te programmeren?' vraagt ze oprecht verbaasd.

'Ja, ik heb een implantaat ontwikkeld dat met door mij speciaal ontwikkelde software kan worden aangestuurd. Dat gaat heel ver omdat het implantaat ook een gps-sigitaal uitzendt en ontvangt. De bediener kan vanachter zijn computer de persoon met het implantaat volledig beïnvloeden. Denk eens aan

drones, onbemande vliegtuigjes. Als ik bij jou een chip in je hersenen aanbreng, ben jij voor mij de drone. Ik kan je sturen waar ik wil en je opdrachten geven die je onder normale omstandigheden niet zou uitvoeren. Maar het systeem is nog lang niet perfect. Er zullen nog jaren overheen gaan voor we het op mensen uit kunnen testen.'

'Maar op primaten waren de testen positief, heb je tijdens de lezing verteld.' Ze neemt een slok cola en kijkt hem vol interesse aan.

'Het gaat hier niet alleen om de verfijning van de chips, maar vooral om het ethische vraagstuk. Wie heeft het recht om een ander zijn wil op te leggen?'

'Je bedoelt van een mens een robot te maken?'

'Precies.'

Miriam luistert aandachtig. Ze heeft het laatste jaar veel over neuromorphic computing gelezen en is zo bij Finkenstein uitgekomen.

'Kun je me daar iets meer over vertellen? Ik ben er echt in geïnteresseerd en ben van plan om me in die wetenschap verder te ontwikkelen.' Ze vertelt hem welke studie ze heeft gevolgd.

Finkenstein knikt begrijpend en neemt een slok water.

'Als je je leven in een laboratorium wilt slijten, ben je meer dan welkom. Ik kan bij IBM een goed woordje voor je doen', zegt hij. Dan leunt hij naar voren en kijkt haar diep in de ogen. 'Maar kunnen we het over iets gezelligers hebben? Ik moet volgende week naar Amsterdam waar ik een vergadering met een paar Nederlandse collega's bijwoon. Waarom ga je niet mee?'

'Eh, ik moet werken. Je bent toch getrouwd?' vraagt ze gemaakt argwanend en wijst op de trouwring om zijn vinger.

'Wat niet weet, wat niet deert', reageert hij luchtigjes.

'Nee, ik kan de volgende week echt niet, misschien een ander keer? Maar ik ben je dankbaar dat je mijn naam bij IBM wilt noemen.'

'Ik beloof dat ik dat volgende week doe. Wanneer zie ik je weer?'

Miriam is ervan overtuigd dat Finkenstein de persoon is die ze voor het bereiken van haar einddoel nodig heeft. Hij is rijp om te chanteren. Ze opent via internet in Amsterdam een bankrekening en zet er vijftienduizend euro op. Het duurt een paar uur voor ze beslist met welke escortservice ze in zee wil gaan. Het aantal van dat soort dienstverlenende bedrijven is in Amsterdam niet te tellen. Ze bespreekt met de eigenaresse van het bureau wat ze voor ogen heeft.

'Tienduizend euro', zegt de vrouw in het WhatsApp-telefoongesprek.

Miriam aarzelt, maar onderhandelen over de gevraagde prijs, komt goedkoop over.

‘Goed. Ik stuur je zijn foto. Ik neem aan dat je discreet te werk gaat?’ Ze is nerveus en neemt een slok water. *Wat ik aan de vrouw voorstel, kan mij met Justitie in aanraking brengen. Dan valt mijn plan direct in duigen.* Ze staat op en loopt naar het raam van haar luxueuze appartement dat een goed uitzicht over Tel Aviv geeft.

‘Discretie heb je zojuist gekocht’, klinkt het vanuit Amsterdam. ‘App me de details.’

Miriam vat de volgende dag de koe bij de horens en appt Finkenstein dat ze zondag naar Amsterdam gaat en er een weekje blijft. Hij antwoordt dat hij er maandag ook heen vliegt. *Ik had niets anders verwacht. Finkenstein heeft toegelapt zoals een vis dat doet die een vette worm voor zijn bek ziet bungelen. De haak waaraan de worm kronkelt, valt hem geen moment op.*

*“In welk hotel verblijf je?”* appt ze.

*“Hilton. Ik stuur je later het kamernummer.”*

*“Ik ben nogal bezet maar woensdag komt me goed uit. Ergens tussen acht en halfnegen?”*

*“Ik zal de receptie informeren dat ik een gast verwacht.”*

*“Geen naam.”*

*“Dat spreekt.”*

Miriam verbreekt de verbinding en gaat terug naar de sofa. Haar hand met het glas trilt als ze het water in één teug opdrinkt. Dit kan op vele fronten fout gaan. Ze heeft ervoor gekozen om hem voorlopig niet meer te zien. WhatsApp is ook niet veilig, maar in ieder geval veiliger dan de geleerde op dit moment nog eens ontmoeten. Hoge bomen vangen veel wind en Finkenstein past in die categorie. Als hij uit Amsterdam terugkomt, wordt hij was in haar handen. De professor is gehuwd met de dochter van een van de grootste diamantairs in Israël en wordt tot de bedelstaf veroordeeld als zijn ontrouw ooit uitkomt.

Een week later maakt ze contact met Finkenstein. Ze stuurt hem een paar foto's waarop hij zo te zien groggy naakt op bed ligt en een eveneens naakte vrouw boven op hem zit. De prostituee heeft hem misschien de zogenaamde partydrug GHB toegediend waardoor de professor haar gewillige slachtoffer is geworden. Miriam vraagt hem om haar drie dagen later in het Garden Hotel in

Haifa te ontmoeten. Ze loopt het restaurant binnen en ziet de geleerde achter in het restaurant zitten, met voor hem een kop koffie. Hij ziet er vermoeid uit.

'Alles goed in Amsterdam? Toch geen problemen?' vraagt ze hem sarcastisch als de ober haar een kannetje thee heeft gebracht.

'Eh, nee', antwoordt hij aarzelend.

'Ik neem aan dat je de implantaten en de software bij je hebt?' Het kost haar moeite om haar nervositeit niet te laten merken. Miriam schenkt zich een kopje zwarte thee in en morst wat op het schoteltje.

'Zoals afgesproken, vier. De software staat op de usb-stick.' Finkenstein pakt een enveloppe uit zijn jack en schuift haar die toe.

Miriam kijkt er vluchtig in en doet de enveloppe in haar tas.

'Ik ben vorige keer dat we elkaar hebben ontmoet, één ding vergeten te vertellen. Om een implantaat te activeren, is een code nodig. Iedere chip heeft een andere code. Je vindt ze op de usb.'

'De laatste vijf over een maand.'

'Ik werk al zoveel mogelijk over, maar kan dat niet iedere dag doen zonder dat mijn collega's achterdochtig worden. Een van hen werkt misschien ook voor de Mossad. Dat is in mijn werk niet zo gewoon. Deze vier waren al een probleem.'

*Dat zou heel goed kunnen, maar daar heb ik rekening mee gehouden. De Mossad zal te laat komen.*

Miriam neemt een slokje thee. Er vallen een paar druppels op tafel die ze met een servet wegveegt. 'Over een maand de laatste vijf', herhaalt ze.

'Over twee maanden, niet eerder.'

'Dan is de reactietijd van de implantaten ook verbeterd?'

'Dat ... dat denk ik wel. Ik heb die bij deze vier nog niet kunnen aanbren- gen.'

Ze vloekt inwendig, maar kan er weinig aan doen. 'Over twee maanden. App me als je ze hebt en overhandig me die in Amsterdam. Plaats en tijd zal ik je tijdig over informeren. Denk eraan, geen dag later, of de foto's komen bij je echtgenote terecht. Blijf nog even hier.' Zonder verder aandacht aan hem te schenken, staat ze op en loopt naar de uitgang.

\* \* \*

Met gefronste wenkbrauwen legt Leon Terblanche het rapport, dat hij twee keer heeft gelezen, voor zich neer. Hij moet moeite doen om het technische verhaal, dat zijn medewerker Aaron hem heeft gestuurd, te begrijpen. Hij wordt nu echt te oud voor dit werk. Zuchtend loopt hij naar de koffiemachine. Gelukkig is het Mossadvocht vervangen door Hollandse koffiebonen, die hij regelmatig van zijn vroegere plaatsvervanger en vriend Albert Kooistra krijgt. Genietend neemt hij een slok van de cappuccino, waarna hij weer achter zijn bureau plaatsneemt en staart naar wat er voor hem ligt. Aaron werkt in het IBM-laboratorium in Haifa, waar een scala aan verschillende wetenschappelijke testen wordt gedaan. Het ene experiment is voor hem nog onbegrijpelijker dan het andere. Aaron schrijft dat Finkenstein bijna iedere avond overwerkt en het laatste half jaar elke maand een paar dagen naar Amsterdam gaat. Hij neemt zich voor om er nog eens naar te kijken als hij er de tijd voor kan vinden. Dat laatste is het probleem.

Nog een half jaar, zo heeft hij zich voorgenomen, en dan hangt hij echt de Mossadpet aan de kapstok. Alwéér. Hij heeft zich bijna twee jaar geleden laten strikken om het directeurschap van de Israëlische geheime Dienst voor nog een jaartje op zich te nemen. Dat was toen. Hij is nu twee jaar verder. *Het moet niet nog gekker worden.*

Jerel, zijn hoofd operaties, loopt zijn bureau binnen. Zij heeft een scherpe geest en een goed analytisch vermogen.

‘Kunnen we het nog eens over het groeiende antisemitisme in Europa hebben? Die ontwikkelingen vragen echt onze aandacht’, zegt Jerel.

‘Zeker, ga zitten’, zegt hij en neemt tegenover haar plaats.

Als Jerel is vertrokken, denkt hij weer aan het rapport over Finkenstein. De studie van de professor is strikt geheim. Ongeveer een jaar geleden is hij door de minister van Binnenlandse Zaken op de geleerde attent gemaakt. Zij heeft hem in een paar woorden verteld dat zijn ontdekkingen op het gebied van hersenmanipulatie in een verder stadium militaire toepassingen kan hebben. Daarop heeft hij Aaron gerekruteerd. Leon kan een gesprek met Finkenstein aangaan, maar dat heeft nadelen. De geleerde zal weten dat de Dienst hem in de gaten houdt en dat kan gevolgen hebben. Misschien schakelt de geleerde zelfs een advocaat in. Advocaten zorgen altijd voor problemen. Hij pakt zijn telefoon en heeft na een paar minuten iemand aan de lijn die op de loonlijst van Mossad staat, maar uitsluitend voor hem werkt. Hij ontmoet Sarah in een park en geeft haar een paar instructies.

‘Finkenstein?’ vraagt Leon als Sarah een week later op zijn kantoor zit. Hij komt achter zijn bureau vandaan en neemt tegenover haar plaats. Een vrouw brengt thee voor haar binnen en voor hem zijn tweede kop koffie. Zonder suiker en melk. Van Albert overgenomen.

‘Ik heb hem zo veel mogelijk gevolgd. Gisteren ontmoette hij in het Garden restaurant in Haifa een vrouw, die ruim tien minuten later dan hij binnenkwam. Finkenstein had een plaatsje achter in het restaurant gezocht. De vrouw begroette hem zo te zien zakelijk door hem een hand te geven en bestelde thee. Ik zat niet ver van de ingang en kon niet horen wat zij bespraken. Op een gegeven moment haalde hij een enveloppe uit zijn zak en gaf die aan haar. Ze keek er vluchtig in en stak die in haar tas. Na nog geen kwartier stond de vrouw op, verliet het restaurant en ging achter het stuur van een BMW zitten. Ik ben haar niet gevolgd.’

‘Wat voor indruk had je van Finkenstein en de vrouw?’

Zijn agente Sarah neemt een slokje thee. ‘Finkenstein luisterde aandachtig en heeft zijn mond nauwelijks opengedaan, voor zover ik dat kon waarnemen. Hij staaarde haar na toen zij vertrok. De vrouw liep rakelings langs mij toen zij het restaurant verliet. Ik schat haar een jaar of vijftientig. Voor mijn gevoel straalde ze zelfbewustheid uit, iets wat ik van Finkenstein niet kan zeggen. Hij zag er als een verslagen man uit. Ik ben later naar het restaurant teruggegaan en heb naar de videobeelden gekeken die de camera bij de ingang heeft gemaakt. Haar foto’s zitten in het dossier.’ Ze houdt een groene, plastic map omhoog waarin een paar velletjes papier en een aantal foto’s steken.

Leon en neemt de map van haar aan en vraagt: ‘Wie is de vrouw?’

‘Het heeft me wat tijd gekost om daar achter te komen. Haar naam is Miriam Adler. Ik heb zoveel mogelijk informatie over haar ingewonnen. Die vind je in de map.’

‘Ik kijk daar straks naar. Jouw eerste indruk?’ *Sarah heeft een scherpe geest en is in het verleden meer dan eens met een goede analyse gekomen.*

‘Ze is geïnteresseerd in het werk van professor Finkenstein. Ik ben er echter niet achter gekomen waarom ze dat is.’

‘Blijf nog even terwijl ik het dossier doorneem. Ik zou nog wat vragen kunnen hebben.’

Hij leest de vijf A-4tjes aandachtig door en legt het dossier voor zich op de salontafel. ‘Miriam Adler, dubbele nationaliteit, zowel Duitse als Israëliëse. Toen Miriam negentien jaar oud was, zijn haar ouders in Berlijn volgens de



Duitse autoriteiten bij een ongelukkig ongeval omgekomen. Miriam was enig kind en is naar Israël gegaan om bij haar grootouders in te trekken. Ze heeft aan een van onze meest prominente universiteiten gestudeerd en korte tijd bij AVG gewerkt. Ik begrijp dat ze daar een paar maanden geleden ontslag heeft genomen. Weet je waar ze nu werkt?’

‘Nee, dat heb ik nog niet kunnen ontdekken.’

‘Enig idee waarom ze interesse in Finkensteins werk heeft?’

‘Nee, absoluut niet. Het was een kort, zo te zien zakelijk onderhoud. Wil je dat ik haar zoveel mogelijk schaduw?’

‘Daar komt ze achter. Weet je of ze regelmatig reist?’

‘Nee, zo ver ben ik niet gekomen. Ze heeft een Facebookpagina waar ik wat informatie heb gevonden. Daar staan ook foto’s van haar ouders op, met een korte mededeling dat zij in Berlijn bij een brand zijn omgekomen. Ik ben daar niet verder ingedoken.’

Leon denkt na. Sarahs opmerking dat Miriam in Finkensteins werk is geïnteresseerd, geven hem geen goed gevoel, maar hij kan het deze keer mis hebben. Misschien is de professor op een heel andere manier in haar geïnteresseerd en ging het korte onderhoud over geld. In de enveloppe zouden bankbiljetten kunnen zitten. Miriam Adler werkt misschien niet meer en de huur van appartementen in Tel Aviv is schrikbarend hoog. Is ze daarom in de professor geïnteresseerd? Voor wat, hoort wat. No money, no honey, zoals de Amerikanen een dergelijke overeenkomst noemen.

‘Ik neem contact op met het hoofd beveiliging van het Ben Gurion vliegveld. Meld je morgen bij hem. Zij bewaren drie maanden de gegevens van vertrekkende en inkomende passagiers. Ga na wanneer Finkenstein naar Amsterdam, of waar ook naar toe, is gevlogen en doe dat ook voor Miriam Adler. Kom terug als je iets hebt ontdekt, niets per telefoon.’

\* \* \*

‘De eerste stappen zijn gezet’, mompelt Miriam voor zich uit.

Ze gaat op de bank in haar appartement zitten, doet haar schoenen uit en legt haar benen op de glazen salontafel. Peinzend staart ze voor zich uit. Ze heeft het in Berlijn niet altijd gemakkelijk gehad. Op de lagere school, waar ook moslimkinderen waren, werd ze regelmatig gepest en daar bleef het niet bij. De jongens waren in het begin handtastelijk en de leraren die probeerden tussenbeide te komen, kregen ook de volle laag. Miriam stond op het punt om

niet meer naar school te gaan toen Anders, een van de grootste jongens van de school, het voor haar opnam. Het resultaat was een aantal blauwe ogen van de aanvallers. Het werd een enorme rel. Anders, op wie ze in haar hartje verliefd was, werd van school gestuurd. De pesterijen bleven, maar handtastelijkheden kwamen niet meer voor.

De middelbare school doorliep ze fluitend. Haar interesse in alles wat met computers te maken had, had zich al vroeg ontwikkeld, maar ze had nog niet echt een idee wat ze wilde gaan studeren.

Tot die fatale dag waarbij haar innig geliefde ouders werden vermoord.

Tijdens haar tijd dat ze na de dood van haar ouders in Duitsland verbleef, werd ze verteerd door machteloze haatgevoelens en het duurde een paar maanden voor ze weer normaal kon denken. De directe moordenaars waren de demonstranten, aangevoerd door Antifa. Ze neemt zich voor dat de kopstukken van die organisatie verantwoording voor de moord op haar ouders zullen afleggen waarbij het motto "een oog voor een oog en een tand voor een tand" hoog in haar vaandel staat. Maar daar blijft het niet bij. Haar studie is erop gericht om de indirecte daders, politici die evenzo schuldig aan de moord op haar ouders zijn, van hun voetstuk te stoten. Duitsland zal als natie op haar grondvesten schudden en misschien zelfs uit elkaar vallen. Daarvoor wil ze gebruik maken van diezelfde demonstranten, Antifa, BLM, Extinction Rebellion en andere groeperingen die zich met hen vereenzelvigen en schreeuwend mee demonstreren. Maar zoiets komt niet vanzelf. De woede van demonstranten moet voor de capitulatie van de staat zorgen door aan hun eisen toe te geven. In veel gevallen gebeurt dat al. Maar er is meer nodig. Daarvoor heeft ze de implantaten nodig. Finkenstein kan slechts meewerken. Hij gaat nog regelmatig naar Amsterdam waar zij voor "het sociale contact" zorgt. Nu er geen foto's meer nodig zijn, berekent het escortbureau vijftienhonderd euro voor één nacht. Ze is van plan om het contact met het escortbureau te verbreken als Finkenstein het laatste implantaat heeft geleverd. Haar plan is geïnspireerd en gebaseerd op het lot van de Israëlische piloot Avner Tischler. Dat was waarschijnlijk ook hersenmanipulatie, maar Finkenstein heeft dat met Artificial Intelligence verfijnd. Die wetenschap, zij het nog nooit op personen uitgetest, wordt een belangrijke basis voor het slagen van haar einddoel: een crisis veroorzaken waardoor het land onbestuurbaar wordt. Dat daarbij onschuldige slachtoffers vallen, wil ze niet aan denken.

Miriam schrikt wakker en komt omhoog. Ze is ingedut. Er is werk aan de winkel. De volgende fase vergt een heel andere voorbereiding waarbij ze van

derden afhankelijk is. Ze is goed thuis op het deep web en begint haar zoveelste speurtocht. Ze vindt er honderden personen, mannen of vrouwen, die achter de meest fantasierijke namen schuilgaan en zich huurlingen of probleemoplossers noemen. Tot nu toe heeft ze nog niet één persoon gevonden die aan haar profiel voldoet. Ze tikt wat woorden in en start de zoekmachine opnieuw. De probleemoplosser, of wie dan ook, moet haar de garantie geven dat hij of zij martelaren kan rekruteren en inzetten. Om die reden concentreert ze zich op Zuid-Frankrijk, waar moslims verblijven van wie er veel door een madrassa zijn gehersenspoeld. Het blijft een enorme gok die miljoenen gaat kosten.

Een paar uur later, nadat ze de zoekwoorden een aantal keren aanpast, komt ze uit bij een persoon die de naam Fabienne gebruikt en stelt vanuit Marseille te opereren. Dat wil niet zeggen dat er een vrouw achter die naam schuilgaat. Ze wikt en weegt en besluit contact te zoeken waarbij ze zich als Miriam voorstelt. Binnen een uur reageert Fabienne. *“We kunnen alleen zaken doen als we elkaar ontmoeten.”*

Miriam staat op en loopt in gedachten verzonken naar het raam van haar appartement. Het begint te schemeren en de straatlantaarns zijn ontstoken. Het koude neonlicht van de lampen geeft haar geen goed gevoel. Ze loopt terug naar haar laptop en leest het bericht nog eens. Het e-mailadres bestaat uit cijfers en letters. Het heeft geen zin om achter de server van de adressant aan te gaan. Die gebruikt, net als zij, de Tor browser en zeker ook een VPN. Veiliger dan de Bank van Engeland.

Meer staat er niet. Hoogst ongebruikelijk, gaat het door haar heen. Dat soort figuren wil alleen geld zien en “de klant” moet maar afwachten wat hij ervoor krijgt. Er wordt zelfs niet gevraagd wat voor opdracht zij voor Fabienne heeft.

Miriam weet dat zij een risico loopt als zij op Fabiennes voorstel ingaat. Behalve criminelen bevinden er zich ook veel undercoveragenten op het deep web. Toch besluit ze uiteindelijk om de gok te wagen en hapt toe. Fabienne schrijft haar naar Marseille te komen en naar de Starbucks coffeeshop op het vliegveld aldaar te gaan. Als datum geeft ze twee dagen na vandaag. *“Tussen twaalf en twee”*. Einde tekst.

*De teerling is geworpen. Het is nu of nooit.*

## **Marseille**

Om kwart voor twaalf stapt ze twee dagen later bij Starbucks binnen. Ze heeft geen idee wie van de aanwezigen Fabienne is. Miriam kijkt om zich heen en

besluit om met een cola aan een van de vele lege tafeltjes plaats te nemen. Er zitten wat jongeren die allen op hun mobiele telefoon staren. Wat verder een echtpaar en bij de ingang drie mannen die met elkaar in gesprek zijn. *Wie is Fabienne?*

Na een half uur komt een van de mannen, die zij eerder heeft opgemerkt, naar haar toe. De beide anderen kijken in haar richting. De man gaat ongevraagd voor haar zitten en kijkt haar onderzoekend aan.

‘Fabienne?’ vraagt hij.

‘Zij heeft met mij hier afgesproken’, antwoordt ze in het Engels, innerlijk gespannen maar uiterlijk zo rustig mogelijk.

‘Blijf hier zitten. Ze zal over een half uur hier zijn.’

Fabienne is voorzichtig en dat geeft Miriam een goed gevoel. De drie mannen zijn de vooruitgeschoven post en hoewel zij niet wisten hoe zij eruitzag, hebben ze haar bestudeerd. Het is hun zeker opgevallen dat zij alleen is en de bezoekers van Starbucks opneemt. Iemand die alleen is en niemand verwacht, doet dat niet, denkt ze met een glimlach.

Stipt op tijd komt er een vrouw binnen, die naar de drie mannen gaat. Een van hen kijkt in haar richting. De vrouw, die niet veel ouder dan zij kan zijn, bestelt een beker koffie en loopt naar haar toe.

‘Ik ben Fabienne’, zegt ze. ‘Jij bent Miriam.’ Ze wacht haar reactie niet af en haalt een tablet uit haar tas.

Miriam knikt. Fabienne heeft haar hand niet uitgestoken en zij doet dat ook niet. Ze twijfelt of ze met haar in zee moet gaan, maar in de wereld waarin zij zich heeft begeven, bestaan geen zekerheden. Fabienne is tenger gebouwd en heeft een blanke huidskleur. Haar korte, zwarte haren geven haar iets jongensachtig. Ze is gekleed in een lichtblauwe spijkerbroek, een vuurrode blouse en draagt een zwart, leren jack. Om haar polsen rinkelen talloze, dunne veelkleurige armbanden en in haar oren hangen langwerpige oorbellen. Ze maakt een no-nonsense indruk en ziet er allesbehalve als een probleemoplosser uit, meer als een normale, jonge vrouw. Op de ringvinger van haar rechterhand is een blauw kroontje getatoeëerd.

‘Eh, mijn Frans is matig. Kunnen we ook in het Engels met elkaar praten?’ *Dat moet zij wel spreken aangezien op het web de korte tekst in het Engels was.*

‘Dat is geen probleem. Nederlands, of liever gezegd Vlaams, kan ook.’ Ze geeft verder geen uitleg.